

ע"פ 1547/05/17 - קובי פרץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

13 ביולי 2017

עפ"ת 1547-05-17 פרץ(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
המערער	קובי פרץ (עציר) ע"י ב"כ עו"ד יוני שניאור
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שי עציון מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

1. המערער הודה והורשע בכתב אישום אשר ייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה), נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודה, אי ציות להוראות שוטר - עבירה לפי סעיף 23(א)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 ונהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2'א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל-1970. הוא נדון לעונש הכולל מאסר בפועל לעשרה חודשים, מאסר על תנאי לשנים עשר חודשים, פסילה למשך 40 חודשים במצטבר לכל פסילה אחרת, שתימנה מיום 5.10.16, פסילה על תנאי, קנס והתחייבות כספית.

על פי עובדות כתב האישום בו הורשע, המערער נהג ברכב ביום 21.9.16, בידעו כי נפסל לנהיגה למשך 30 יום על ידי קצין משטרה והפקיד את רשיונו. המערער נהג כשהוא שיכור וסירב לתת דגימת שתן לאיתור סמים לפי דרישת שוטר. כאשר זיהו שוטרים את המערער נוהג קראו לו ומספר פעמים לעצור אך הוא הגביר את מהירות נסיעתו, ועצר רק לאחר שהשוטרים כרזו בשמו.

2. בערעור טען ב"כ המערער כי העונש שהושת על המערער חורג לחומרה מהמתחם המקובל בתיקים דומים, במיוחד לאחר שבגזר הדין נקבע כי המערער נמצא ברף הבינוני של המתחם, ולא ברף העליון. הוא טען כי בית המשפט לא נימק את מסקנתו לפיה המערער מצוי ברף הבינוני של המתחם, וכן לא נתן משקל מספיק להליך השיקום שהמערער עבר בחמש השנים האחרונות. עוד טען כי פסקי הדין עליהם ביסס בית משפט קמא את גזר הדין דנים כולם בנסיבות חמורות יותר, וכי רמת הענישה הנוהגת נמוכה מזו שננקטה במקרה זה, בהתחשב בכך שלמערער לא היה מאסר על תנאי בר הפעלה. לטענת ב"כ המערער ניתן להסתפק בתקופה בה היה המערער נתון במעצר עד מתן גזר הדין, למעלה מחודשים וחצי, והתארכה עד מועד הדיון לכדי קרוב לשבעה חודשים, ולא היה מקום להטיל עליו תקופת מאסר ממושכת. הוא הוסיף כי המערער פועל נמרצות לשיקום חייו, הוא החל לעבוד ומתמיד במקום עבודתו, חברתו בהריון והוא עומד להפוך לאב, והוא מגלה יציבות בחייו.

ב"כ המשיבה תמך בגזר דינו של בית משפט קמא. הוא טען כי המתחם שקבע בית משפט קמא מבוסס, והפסיקה עליה הוא מתבסס רלוונטית, גם אם אין זהות מלאה בין עובדות המקרים. לטענתו גם מיקומו של המערער באמצע המתחם מבוסס, בהתחשב בעברו של המערער, כאשר העדר קיום מאסר על תנאי אינה נסיבה כה מהותית. גם עונש הפסילה שהוטל על המערער, על אף שהוא גבוה מהמינימום שבחוק, אינו חורג בחומרתו בהתחשב בהתנהגותו של המערער והעובדה שיש לראותו כמי שנהג תחת השפעת סמים ברמה הגבוהה ביותר.

3. בית משפט קמא התייחס בגזר דינו למספר פסקי דין, ובהסתמך עליהם קבע מתחם ענישה שבין מספר חודשים לבין 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה ארוכה בפועל ופסילה על תנאי וקנס, כאשר עונש של מאסר בעבודות שירות מוטל במקרים בהם מוכח כי הנאשם עבר הליך שיקום משמעותי. ב"כ המערער פירט בערעורו את העובדות שביסוד פסקי הדין השונים שנזכרו בגזר הדין, וטען כי בכל אחד מהם קיימות נסיבות שונות מעניינו של המערער שבפניו. אינני מקבלת טענה זו. אכן, פסקי הדין עליהם הסתמך בית המשפט אינם זהים בעובדותיהם לעובדות הערעור שבפני, ויתכן שעובדות חלק מהם נוטות במידת מה לחומרה, בעיקר מבחינת עברם התעבורתי של הנאשמים (ראו לדוגמא: פל (פת) 8541-01-13, **מדינת ישראל נ' שלמה נהרי**; פל(תא) 2851-09-13, **מדינת ישראל נ' אלירן אוקנין**; פל(פת) 4225-01-11, **מדינת ישראל נ' חליל גרייב**). אולם מטבע הדברים אין עובדות מקרה אחד זהות לעובדות המקרה האחר, ופסקי הדין שצוטטו הם אכן רלוונטיים בקביעת המתחם.

4. כאמור, המערער הורשע בעבירות של נהיגה בפסילה ונהיגה בשכרות. הפסיקה דנה רבות בעבירות אלו ועמדה על החומרה הרבה שיש בהן, על הסכנה לעוברי הדרך והצורך בענישה מחמירה (ראו, לדוגמא, לעבירת הנהיגה בשכרות רע"פ 2829/13, **מור מוריאל נ' מדינת ישראל**; רע"פ 2508/11, **רומן סמולנסקי נ' מדינת ישראל**, ולנהיגה בפסילה רע"פ 665/11, **עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3878/05, **יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל**). על אחת כמה וכמה קיימת חומרה כשמדובר בהצטברותן של שתי העבירות הללו, המבוצעות בעת ובעונה אחת. אין זו הפעם הראשונה שהמערער שבפני הורשע בעבירות אלו, והוא אף נדון בעבר לעונשים חמורים בגינם. לחובת המערער הרשעות בנהיגה בפסילה והוא אף נדון בשנת 2012 לשישה חודשי מאסר בגין עבירה זו. כמו כן לחובתו הרשעה בנהיגה בשכרות, ובשנת 2009 נדון ל-30 חודשי פסילה בגינה. בנוסף לחובת המערער הרשעות תעבורה נוספות, וכן הרשעות פליליות שבגינן אף ריצה מאסר בפועל. כך שהמערער נדון כבר בעבר לעונשים משמעותיים בעבירות דומות, והעונש שהוטל עליו בגזר הדין נשוא הערעור הוא חלק מתהליך מדורג של החמרה בענישה.

5. באשר לטענת השיקום, בית משפט קמא קבע לגבי המערער כי "לא רק שאין מדובר בנאשם שנמצא בהליך שיקומי, אלא במי שמצוי במעצר כיוון שהפר את התנאים המגבילים שהוטלו עליו במסגרת הליך המעצר". עיון ברישום הפלילי והתעבורתי של המערער מצביע על כך שלמערער הרשעה בעבירת סמים שבוצעה בשנת 2015, בנוסף להרשעות מוקדמות יותר בעבירות שונות, כולל סמים, אלימות ומספר ניכר של עבירות איומים. לא למותר לציין כי ב"כ המערער לא ביקש שיוגש בעניינו תסקיר של שירות המבחן, ולנוכח כל אלה צדק בית המשפט כאשר דחה את הטענה בדבר שיקום.

יתר על כן, התנהגותו של המערער במועד ביצוע העבירות אף היא אינה מצביעה על שיקום, וההפך מכך: על פי כתב האישום, המערער לא שיתף פעולה עם השוטרים עובר למעצרו. הוא לא ציית לדרישת השוטרים לעצור

אלא בשלב מאוחר, וסירב לבדיקת סמים. לאחר ששוחרר בבית המשפט בתנאים מגבילים הפר את תנאי השחרור ונעצר פעם נוספת. גם אם עובדה זו כשלעצמה אינה מצדיקה החמרה בעונש, במקרה זה היא מצטרפת לתמונה הכללית של אדם שאינו נוטל אחריות אמיתית למעשיו, אינו משתף פעולה ואינו נוהג באופן נורמטיבי.

6. אוסיף עוד כי בשונה מעבירות אחרות המבוצעות בשל רשלנות וטעות בשיקול הדעת, העבירות של נהיגה בפסילה ונהיגה בשכרות הן עבירות המצויות בשליטתו המלאה של מי שמבצע אותן, והמערער יכול היה להימנע מלבצע אותן ללא קושי.

7. לאור כל האמור אני סבורה שגזר דינו של בית משפט קמא אינו חריג בחומרתו ואינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור. הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט בתמוז תשע"ז, 13 ביולי 2017, בנוכחות הצדדים.

חגית מאג-קלמנוביץ, שופטת